

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 867/2016-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. decembra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], právne zastúpenej advokátom [REDACTED], [REDACTED], ktorou namietala porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Piešťany v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Er 2989/2010, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. novembra 2015 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného

súdu Piešťany (ďalej aj „okresný súd“ alebo „exekučný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Er 2989/2010.

2. Sťažovateľka je povinnou v exekučnom konaní, v ktorom súdny exekútor [REDAKOVANÉ] vymáha pohľadávku Sociálnej poisťovne vo výške 3,81 eur. Zo sťažnosti a z k nej pripojených príloh vyplýva, že okresný súd 14. januára 2011 vydal pre súdneho exekútora poverenie na vykonanie exekúcie. Po doručení upovedomenia podala sťažovateľka 11. februára 2011 proti exekúcii námietky. Keďže o týchto námietkach okresný súd dlhodobo nerozhodoval, 28. marca 2013 podala sťažovateľka podpredsedníčke okresného súdu žiadosť o riadne konanie a rozhodnutie vo veci. Podpredsedníčka okresného súdu v odpovedi z 23. apríla 2013 oznámila, že 15. apríla 2013 bolo o námietkach rozhodnuté. Pretože sťažovateľke nebolo okresným súdom doručené žiadne rozhodnutie, 31. mája 2013 podala urgenciu a žiadosť o riadne doručovanie. Po doručení tohto uznesenia podala oprávnená v exekučnom konaní odvolanie, o ktorom Krajský súd v Trnave(ďalej aj „odvolací súd“) rozhodnutím č. k. 6 CoE/233/2013-33 rozhodol, že uznesenie okresného súdu potvrdil. Toto uznesenie bolo okresnému súdu doručené 15. januára 2014. Sťažovateľka je toho názoru, že keďže námietkam proti exekúcii bolo vyhovené, súd mal vydať rozhodnutie o zastavení exekúcie. Ku dňu podania sťažnosti na ústavnom súde (16. novembra 2015) však exekúcia nebola stále právoplatne zastavená. Sťažovateľka teda zastáva názor, že okresný súd bol celkovo 4 roky absolútne nečinný.

3. Sťažovateľka v sťažnosti taktiež uviedla:

„U sťažovateľky napriek tomu, že je povinnou, prietahy v konaní spôsobené súdom nečinnosťou a nedodržiavaním zákonných lehôt, spôsobili, spôsobujú a znásobujú stav právnej neistoty, nechut' k zákonom a rezignáciu brániť akokoľvek a kdekoľvek svoje práva, pričom sa povinná objektívne spoliehala na dodržiavanie právnych predpisov plnením si povinností zo strany štátnych orgán (tak u oprávnenej ako i u súdu).

...

Neúmerná dĺžka konania (pri istine 3,81 € a jej splneniu pred návrhom na exekúciu) má teda dopad najmä na jej psychickú stránku, nakoľko tým, že do dnešného dňa nie je

exekúcia skončená, vytvára u nej pocit porušovateľa povinnosti, na ktorý nikdy nebola zvyknutá, a na ktorý si ani nevie zvyknúť.

...

Nečinnosť Okresného súdu, ako aj súčasný stav, po takmer 2 rokoch od právoplatného vyhovenia námietkam nebola exekúcia zastavená, nemožno podľa názoru sťažovateľky ničím ústavne ospravedlniť, ústavne tolerovať a ústavne udržať. Neodôvodnené prietahy, ktorým sa konanie protizákonným nekonaním súdov nezmyselne predĺžilo a predlžuje, viedli i k porušeniu základného práva na prerokovanie veci sťažovateľky bez zbytočných prietahov. Celé konanie vedené pred Okresným súdom je tvorené jedným súvislým viac ako 4 ročným prietahom.“

4. Sťažovateľka sa nedomáhala žiadneho finančného zadosťučinenia, domáhala sa iba vyslovenia porušenia svojich práv a autoritatívneho príkazu okresnému súdu konať bez zbytočných prietahov. Zároveň si uplatnila trovy právneho zastúpenia.

5. Na základe uvedeného sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„ 1) Základné právo sťažovateľky, na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov v zmysle čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru bolo postupom Okresného súdu Piešťany ľ konaní vedenom pod sp. zn. 6Er/2989/2010 porušené.

2) Okresnému súdu Piešťany sa prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 6Er/2989/2010 konal bez ďalších prietahov.

3) Okresný súd Piešťany je povinný nahradiť trovy právneho zastúpenia (2 právne úkony vykonané v roku 2015 v zmysle § 11 ods. 3, § 13a ods. 1 písm. a), c), § 16 ods. 3 Vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb) [redacted] v sume 296,44 € advokátovi [redacted] do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

6. Okresný súd na základe výzvy zaslal ústavnému súdu predmetný exekučný spis s prípisom, že 10. októbra 2016 bolo vydané uznesenie o zastavení exekúcie.

II.

7. Z obsahu sťažnosti a zo súdneho spisu okresného súdu sp. zn. 6 Er 2989/2010 ústavný súd zistil tento priebeh a stav namietaného exekučného konania:

Dňa 18. novembra 2010 bol súdnemu exekútorovi [REDAKOVANÉ] (ďalej len „súdny exekútor“) doručený návrh oprávneného (Sociálnej poisťovne so sídlom v Bratislave) na vykonanie exekúcie.

Na základe tohto návrhu bola okresnému súdu 23. novembra 2010 doručená žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Vychádzajúc z tejto žiadosti okresný súd 14. januára 2011 vydal vo veci sp. zn. 6 Er 2989/2010, EX 4388/2010 poverenie č. 5204 035679* na vykonanie exekúcie pre súdneho exekútora na základe vykonateľného rozhodnutia Sociálnej poisťovne, pobočky Trnava č. k. 700-0411235210-GC04/10 z 22. júla 2010.

Následne povinná v exekučnom konaní – sťažovateľka – podala v zákonnej lehote námietky proti exekúcii, ktoré súdny exekútor doručil okresnému súdu 28. februára 2011.

Dňa 29. marca 2011 zaslal súdny exekútor okresnému súdu aj vyjadrenie oprávneného k námietkam proti exekúcii.

Podaním doručeným okresnému súdu 14. júna 2012 urgoval súdny exekútor vydanie rozhodnutia rozhodnutie súdu o námietkach proti exekúcii.

Uznesením č. k. 6 Er 2989/2010-23 z 15. apríla 2013 okresný súd vyhovel námietkam sťažovateľky proti exekúcii.

Dňa 25. júna 2013 podal na okresnom súde oprávnený v zákonnej lehote proti už uvedenému uzneseniu odvolanie, na základe čoho bol 9. júla 2013 spisový materiál predložený Krajskému súdu v Trnave na rozhodnutie.

Krajský súd v Trnave uznesením č. k. 6 CoE 233/2013-33 z 12. decembra 2013 potvrdil uznesenie okresného súdu a povinnej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Predmetné uznesenie odvolacieho súdu bolo doručené okresnému súdu 15. januára 2014 a následne nadobudlo uznesenie okresného súdu č. k. 6 Er 2989/2010-23 z 15. apríla 2013 v spojení s uznesením odvolacieho súdu právoplatnosť 25. júna 2014.

Okresný súd výzvou z 23. septembra 2014, podanou na poštovú prepravu 2. marca 2015, vyzval súdneho exekútora na vyjadrenie, či si uplatňuje trovy exekúcie, a v prípade

kladnej odpovede, aby zaslal okresnému súdu exekučný spis sp. zn. EX 4388/10. Na základe tejto výzvy súdny exekútor 18. marca 2015 doručil okresnému súdu vyčíslenie trov exekúcie a požadovaný exekučný spis.

Dňa 10. októbra 2016 vydal okresný súd uznesenie č. k. 6 Er 2989/2010-43, ktorým exekučné konanie zastavil a oprávneného zaviazal uhradiť trovy exekúcie vo výške 48,11 eur. Proti tomuto uzneseniu v časti zastavenia exekučného konania nie je odvolanie prípustné, no ten, v koho neprospech bolo uznesenie vydané, môže podať sťažnosť v lehote 15 dní od doručenia uznesenia na súde, ktorý napadnuté uznesenie vydal.

III.

8. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Podľa čl. 131 ods. 2 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach podľa čl. 127 ústavy v trojčlenných senátoch. Senát sa uznáva nadpolovičnou väčšinou svojich členov.

11. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

12. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom,

neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

13. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

14. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého, alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by, vzhľadom na osobitné okolnosti, verejnosť konania mohla byť na ujmu záujmom spoločnosti.

IV.

15. Sťažovateľka v sťažnosti namietala porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Er 2989/2010, čo odôvodnila tým, že ani po takmer 2 rokoch od právoplatného vyhovenia námietkam proti exekúcii nebola exekúcia zastavená.

16. Ústavný súd sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a v rámci tohto preskúmania zistil, že sťažnosť sťažovateľky je zjavne neopodstatnená.

17. O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05).

18. Pri výklade základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, I. ÚS 280/08, IV. ÚS 90/2010).

19. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čo platí, aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním vecí na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04). Priznanie práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov zakladá povinnosť súdu aj sudcu na organizovanie práce tak, aby sa toto právo objektívne realizovalo (II. ÚS 21/01, I. ÚS 251/05 a i.).

20. V súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou už ústavný súd vyslovil, že právo na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov súdom sa vzťahuje aj na konanie o výkon rozhodnutia a rozhodovanie súdu v exekučnom konaní (napr. III. ÚS 15/03, III. ÚS 229/04), keďže nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí vrátane súdnej exekúcie podľa zákona

Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov je súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (II. ÚS 143/02, IV. ÚS 292/04, III. ÚS 229/04), pričom ústava v čl. 48 ods. 2 takéto konania z povinnosti súdov konať bez zbytočných prieťahov nevyníma. Aj podľa názoru Európskeho súdu pre ľudské práva by právo na súdnu ochranu zostalo iluzórnym, keby vnútroštátny právny poriadok umožňoval, aby konečné súdne rozhodnutie ostalo „neúčinné“ na škodu jednej zo strán. Výkon rozsudku alebo rozhodnutia súdu treba považovať za integrálnu súčasť procesu v zmysle čl. 6 dohovoru (obdobne III. ÚS 15/03 a III. ÚS 125/07).

21. Z judikatúry ústavného súdu taktiež vyplýva, že nie každý prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 61/03, III. ÚS 372/09). Pojem „zbytočné prieťahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na v zákone ustanovené lehoty na vykonanie toho-ktorého úkonu súdu alebo iného štátneho orgánu. Pri posúdení, či došlo k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd na takéto lehoty síce prihliada, ale ich nedodržanie automaticky nevyvoláva porušenie uvedeného základného práva, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci. Porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov v zmysle citovaného článku ústavy nemožno preto bez ďalšieho vyvodzovať len zo skutočnosti, že štátny orgán dôsledne nepostupoval v zákonom ustanovených lehotách (I. ÚS 86/02, IV. ÚS 440/2012). Okrem toho prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov nespadá pod ochranu čl. 46 ods. 1 ústavy, pokiaľ namietané porušenie tohto základného práva nedosahuje takú intenzitu, že s ohľadom aj na ďalšie konkrétne okolnosti daného prípadu (najmä predmet konania, teda čo je pre sťažovateľa v stávke) by bolo možné uvažovať o odmietnutí spravodlivosti (IV. ÚS 242/07).

22. Z chronológie úkonov okresného súdu v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 6 Er 2989/2010 vyplýva, že rozhodnutie, ktorým okresný súd vyhovel námietkam proti

exekúcii, nadobudlo právoplatnosť 25. júna 2014 a okresný súd rozhodol o zastavení exekúcie rozhodnutím z 10. októbra 2016 (rozhodnutie zatiaľ nie je právoplatné). V tomto období vykonal okresný súd len jeden úkon, a to výzvu adresovanú súdnemu exekútorovi, či si uplatňuje trovy exekúcie, resp. výzvy na zaslanie exekučného spisu. Tento jeden úkon zo strany súdu za 2 roky a 3 mesiace je celkom zjavne neadekvátny, a preto možno konštatovať, že pri rozhodovaní okresného súdu o zastavení exekučného konania došlo k neodôvodnenej nečinnosti okresného súdu v trvaní 2 rokov. Ústavný súd zároveň poukazuje na predmet rozhodovania okresného súdu, ktorým bolo obligatórne zastavenie exekučného konania, keďže na takýto postup boli splnené zákonné podmienky (§ 50 ods. 5 Exekučného poriadku). Okresný súd teda nemohol rozhodnúť inak, ako zastaviť exekučné konanie. Sťažovateľka si túto skutočnosť uvedomovala, pretože ju uviedla aj v rámci svojej argumentácie v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu. Ústavný súd preto s ohľadom na predmet konania a dĺžku nečinnosti musel uzavrieť, že samotné rozhodovanie okresného súdu o zastavení exekučného konania nedosahuje takú ústavne relevantnú intenzitu, aby bolo možné po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie konštatovať porušenie základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru okresným súdom (podobne napr. I. ÚS 96/2011, III. ÚS 541/2011, III. ÚS 91/2012, III. ÚS 54/2013, III. ÚS 28/2015, III. ÚS 383/2015).

23. Sťažovateľka v rámci argumentácie v sťažnosti poukazovala aj na celkovú dĺžku exekučného konania pred okresným súdom, ktoré označila ako „*jeden súvislý viac ako 4 ročný prieťah*“. Ústavný súd pri rozhodovaní okresného súdu v exekučnom konaní rozlišoval medzi rozhodovaním o námietkach proti exekúcii a rozhodovaním o zastavení exekučného konania. Takéto „rozdeľovanie“ exekučného konania na úseky je dôsledkom skutočnosti, že okresný súd nie je štátnym orgánom, ktorý vykonáva samotný výkon rozhodnutia, t. j. exekúciu (výnimkou je výkon rozhodnutia vo veciach maloletých), ale právomoc okresného súdu rozhodovať v exekučnom konaní (zasahovať do exekúcie vedenej súdnym exekútorom) nastáva po splnení zákonom ustanovených podmienok. Po právoplatnom rozhodnutí okresného súdu v konkrétnej veci v rámci exekučného konania sa jeho ingerencia do exekučného konania skončila, až kým znovu nevznikne potreba, aby v exekučnom konaní opäť rozhodoval exekučný súd. To znamená, že exekučný súd nemôže

zodpovedať za potenciálne porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov spôsobené dĺžkou celého exekučného konania, ale iba za dĺžku jednotlivých „jeho rozhodovaní“ v rámci exekučného konania.

24. Z ustálenej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že podstatou, účelom a cieľom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie tohto práva ešte mohlo trvať (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú, pretože konanie o takejto sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (m. m. I. ÚS 6/03 a rozhodnutím aj Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. 3. 2009).

25. Keďže v čase podania sťažnosti (16. novembra 2015) už bolo v predmetnom exekučnom konaní právoplatne rozhodnuté o námietkach proti exekúcii (25. júna 2014), ústavný súd dospel k záveru, že k namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu vo vzťahu k rozhodovaniu o námietkach proti exekúcii už nemohlo reálne dochádzať. Taktiež, ako už bolo poukázané (bod 22), nečinnosť okresného súdu pri rozhodovaní o zastavení exekučného konania nedosiahla takú intenzitu, ktorá by znamenala porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

26. Vzhľadom na už uvedené ústavný súd odmietol sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. decembra 2016